

Arrest

nr. 93 791 van 17 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 10 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 december 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 februari 2012 met referentnummer 14315.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 14 december 2009, met aanvulling op 18 december 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 20 december 2011 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag ongegrond. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf d.d. 14.12.2009 en de aanvulling d d 18 12 2010 ingediend door :

Y., W.(R.R.: (...))

Nationaliteit: Filippijnen

Geboren te Burgos,Isabela op 16.09.1968

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft, met name dat zij volkomen geïntegreerd zou zijn, een studio huurde, Nederlands leerde, werkbereid is en een arbeidsovereenkomst voorlegt, een vrienden-en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Zij heeft immers geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om haar verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat zij nu geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van haar eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mevrouw onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

Betrokkene verwijst tenslotte naar de economische malaise in haar land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor problemen in haar land van herkomst, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.(...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij aan: *“Schending van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied. het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 Juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen. alsook van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.”*

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“In het eerste onderdeel van haar enig middel heeft verzoekster kritiek op de het onderdeel van de motivering dat stelt:

“Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf beroept betrokkene zich op de instructie van 19 Juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art. 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011).

Bi/gevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing en kan betrokkene zich er dus niet langer op beroepen.”

Verzoekster stelt dat “de Juridische analyse dewelke de gemachtigde van de Staatssecretaris heeft vermeld als aanvang van de motivering van de bestreden beslissing is derhalve onjuist om minstens twee redenen “.

In eerste instantie houdt verzoekster voor dat de instructie van 19 juli 2009 niet vernietigd zou zijn door het arrest van 5 oktober 2011.

Zulks wordt — in tegenstelling tot verzoeker poogt voor te houden — evenwel niet beweed in de bestreden beslissing. De verwijzing naar voormeld arrest is louter informatief, teneinde het standpunt van de gemachtigde, dat de criteria van de vernietigde instructie niet meer van toepassing zijn, te ondersteunen.

Verzoeksters kritiek dienaangaande kan dan ook niet leiden tot nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Evenmin kan verzoekster worden gevolgd waar zij voorhoudt dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie een verkeerde lezing heeft gegeven van het arrest van 5 oktober 2011, aangezien de Raad van State geenszins zou hebben gesteld dat de criteria van de vernietigde instructie dd. 19 juli 2009 niet meer zouden mogen worden gehanteerd bij de uitoefening van de discretionaire bevoegdheid.

De interpretatie die verzoeker aan voormeld arrest geeft, kan evenwel niet worden aangenomen.

De Raad van State oordeelde immers juist wel dat het toepassen van de criteria uit de vernietigde instructie indruist tegen de discretionaire bevoegdheid:

“Anders dan in het bestreden arrest wordt geoordeeld gaat het daarbij niet meer om de uitoefening van de discretionaire bevoegdheid. Uit het bovenstaande citaat van de beslissing van 26 augustus 2010 blijkt immers dat de aanvraag om machtiging tot verblijf uitsluitend ongegrond is verklaard omdat niet aan de voorwaarde van de verblijfsduur uit de (vernietigde) instructie is voldaan. Die voorwaarde wordt als een dwingende regel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatie-mogelijkheid meer beschikt en die dus in strijd is met de in het bestreden arrest voorgehouden discretionaire bevoegdheid Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen voorwaarde inzake verblijfsduur, zodat de staatssecretaris op die manier zelf een voorwaarde aan de wet heeft toegevoegd.”

Het arrest kan niet anders worden gerinterpreteerd als dat de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis op basis van de in de vernietigde instructie opgesomde criteria indruist tegen de discretionaire bevoegdheid, gezien artikel 9bis geen voorwaarden ten gronde bevat en die aldus niet door de staatssecretaris aan de wet kunnen worden toegevoegd.

Elke beoordeling op grond van de vernietigde instructies zou aldus een beoordeling uitmaken op basis van voorwaarden die niet in de wet terug te vinden zijn.

Derhalve heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie geheel terecht geoordeeld dat de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn.

Verzoeker gaat bij zijn kritiek kennelijk voorbij aan het feit dat het de gemachtigde niet toekomt af te wijken van de wettelijke bepalingen bij het nemen van een beslissing.

Dergelijke redenering maakt een schending van het legaliteitsbeginsel en van art. 9bis Vreemdelingenwet uit.

De verwerende partij ziet overigens niet in welk belang verzoekster meent te kunnen hebben bij haar kritiek dienaangaande, gelet op het feit dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie bij de beoordeling van verzoeksters aanvraag ter dege rekening heeft gehouden met alle door verzoekster opgeworpen elementen, waaronder tevens de voorgehouden integratie en de voorgelegde arbeidsovereenkomst op basis waarvan verzoekster meent gemachtigd te kunnen worden tot verblijf.

Dat de door verzoekster aangevoerde elementen niet onderzocht werden in het licht van de vernietigde instructie neemt immers niet weg dat de gemachtigde bij zijn beoordeling in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid wel degelijk rekening dient te houden met deze elementen.

Verzoeksters kritiek in het eerste onderdeel van haar enig middel kan bij gevolg niet worden aangenomen.

In het tweede onderdeel van haar enig middel beweert verzoekster dat de bestreden beslissing aangetast is door manifeste tegenstrijdigheden.

Verzoekster acht de motivering van de bestreden beslissing tegenstrijdig nu er enerzijds zou gesteld worden dat de aanvraag ontvankelijk is op basis van de instructies dd. 19.07.2009, en er anderzijds wordt geoordeeld dat deze instructies niet meer van toepassing zijn.

Verzoekers beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.

Nergens wordt in de bestreden beslissing geoordeeld dat verzoeksters aanvraag ontvankelijk wordt verklaard “op basis van de instructies dd 19.07.2009”. Er wordt geoordeeld dat de instructies dd. 19.07.2009 vernietigd zijn en derhalve niet meer van toepassing zijn.

Verder wordt geoordeeld dat verzoeksters aanvraag ontvankelijk is doch ongegrond, en wordt gemotiveerd waarom deze aanvraag ongegrond werd bevonden.

In de bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd waarom de aanvraag ontvankelijk werd verklaard, hetgeen overigens ook niet vereist is. De beslissing tot ontvankelijkverklaring van verzoekers aanvraag is immers een positieve beslissing in hoofde van verzoeker, zodat hij geen belang heeft zich hiertegen te voorzien.

Verzoeksters kritiek mist dan ook juridische grondslag en kan niet worden aangenomen.

Verzoekster meent tevens een andere tegenstrijdigheid te lezen in de bestreden beslissing waar helemaal op het einde staat “De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor problemen in haar land van herkomst, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden”.

De vermelding van ‘buitengewone omstandigheden’ zou volgens verzoekster de ontvankelijkheidsfase betreffen en zou aldus indruisen tegen het dispositief waarin de beslissing ongegrond wordt verklaard.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekster spijkers op laag water zoekt.

Zelfs indien verzoeksters kritiek terecht zou zijn, dient te worden vastgesteld dat de overige motieven de aangevochten beslissing voldoende ondersteunen.

Voorafgaande aan de bekritiseerde zinsnede wordt immers afdoende gemotiveerd dat:

“Betrokkene verwijst tenslotte naar de economische malaise in haar land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.”

De kritiek van de verzoekende partij heeft aldus uitsluitend betrekking op een ten overvloede vermeld gedeelte van de motivering van de bestreden bestuurlijke beslissing. Als zodanig kan zij niet leiden tot het doen aannemen van een schending van de motiveringsplicht of van enige andere rechtsregel, noch kan zij, bij gevolg, een nietigverklaring van de bedoelde beslissing verantwoorden. (zie ook: R.v.St. nr. 155.690, 28 februari 2006; R.v.St. nr. 116.712, 6 maart 2003; R.v.St. nr. 111.882,24 oktober 2002; R.v.St. nr. 73.094, 17 april 1998)

In het derde onderdeel van haar enig middel uit verzoekster kritiek op de concrete beoordeling van de door haar ingeroepen argumenten.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie heeft immers geoordeeld:

“Wat de lokale verankering van betrokkene betreft, met name dat zij volkomen gemtegreerd zou zijn, een studio huurde, Nederlands leerde, werkbereid is en een arbeidsovereenkomst voorlegt, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Zij heeft immers geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om haar verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat zij nu gemtegreerd zou zijn is louter het gevolg van haar eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mevrouw onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.”

Verzoekster ment dat het ronduit onbegrijpelijk is dat de gemachtigde oordeelde dat verzoekster geen enkele verblijfsaanvraag zou hebben ingediend, terwijl de bestreden beslissing net werd genomen als antwoord op een verblijfsaanvraag.

Opnieuw dwaalt verzoekster.

Verzoekster heeft immers op 14 december 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis ingediend waarin ze zich beroepen heeft op het feit dat zij volkomen geïntegreerd zou zijn, een studio huurde, Nederlands leerde, werkbereid is en een arbeidsovereenkomst voorlegt, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt.

De door verzoekster ingeroepen integratie is aldus inderdaad het gevolg van het illegale verblijf van verzoekster gedurende de periode voorafgaand aan de verblijfsaanvraag.

Verzoekster kan niet ontkennen dat zij voorafgaand aan de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis, niets heeft ondernomen om een einde te stellen aan haar illegale verblijf.

6

Het “nestelen in illegaal verblijf” heeft aldus geenszins betrekking op de periode die dateert van na verzoeksters aanvraag. Terwijl ten overvloede dient te worden opgemerkt dat het louter indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis aan verzoekster geen enkel verblijfsrecht verschaft.

De beoordeling die de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie heeft gemaakt in de bestreden beslissing is derhalve geenszins onredelijk.

De verwerende partij laat volledigheidshalve gelden dat de gemachtigde over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze vermog te beslissen de door de vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

“De toepassing van het artikel 9, derde lid houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (R.v.St. nr. 167.847, 15 februari 2007):

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; (...)

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.”

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond diende te worden verklaard.

Terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die

correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 de mogelijkheid voorziet om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen vanuit illegaal verblijf, maakt uiteraard niet dat elke aanvraag op basis van dit artikel automatisch gegrond dient te worden verklaard.

Integendeel oordeelt de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie binnen zijn discretionaire bevoegdheid of de door de vreemdeling aangehaalde elementen volstaan om hem of haar te machtigen tot verblijf.

Beschouwingen aangaande de termijn waarbinnen een beslissing werd genomen, kunnen evenmin afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Het feit dat er niet binnen een redelijke termijn uitspraak wordt gedaan over een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kan namelijk niet tot gevolg hebben dat dit verzoek dan maar moet worden ingewilligd. Inderdaad voorziet geen enkele verdrag- of wetbepaling, dat een dergelijke aanvraag automatisch wordt ingewilligd indien geen uitspraak is gedaan binnen een redelijke termijn.

“3.1.8. Waar verzoeker meent dat het onverantwoord is dat de gemachtigde van de staatssecretaris bijna één jaar nodig had om te beslissen over zijn aanvraag en dat het dan nog een halfjaar geduurd heeft voor de beslissing hem ter kennis werd gebracht, wijst de Raad erop dat verzoeker niet aantoonde welk belang hij heeft bij deze grief. De eventuele schending van de redelijke termijn kan hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde van verzoeker die heel die tijd illegaal op het grondgebied verbleef (RvS 5 maart 2007, nr. 168.530).” (R.v.V. nr. 58.557 van 25.03.2011, www.rvv-cce.be)

Ook het derde onderdeel van verzoeksters middel kan niet worden aangenomen.

In het vierde onderdeel van haar enig middel werpt verzoekster op dat zij erop mocht vertrouwen dat de aanvraag die zij indiende onder de verwijzing naar de criteria van de vernietigde instructie ook volgens deze normen zou worden beoordeeld.

Met haar kritiek meent verzoekster dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie de (vernietigde) instructie diende toe te passen, hoewel deze in strijd is met art. 9bis Vreemdelingenwet.

Verzoekster gaat bij haar kritiek kennelijk voorbij aan het feit dat het de gemachtigde niet toekomt af te wijken van de wettelijke bepalingen bij het nemen van een beslissing.

Dergelijke redenering maakt een schending van het legaliteitsbeginsel en van art. 9bis Vreemdelingenwet uit.

Zelfs het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, kan niet leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Zie in dezelfde zin: R.v.V. 18 oktober 2011, nr. 68682:

“Verzoekster, die haar aanvraag op 14 december 2009 nog actualiseerde, behoorde immers te weten dat verweerder is gebonden door de wet en dat hij het arrest van de Raad van State van 9 december 2009 diende te respecteren. Daarenboven moet worden gesteld dat een beginsel van behoorlijk bestuur verweerder hoe dan ook niet toelaat af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf Cass. 12 december 2005, AR C040157F).”

R.v.St. 4 maart 2002, nr. 104.270:

“Dat daargelaten de vraag of er derhalve jarenlang een administratieve praktijk bestond derwijze dat verzoeker er mocht van uitgaan dat hij hoe dan ook verder in België mocht verblijven en vestigen, deze praktijk hoe dan ook contra legem zou zijn geweest; dat het vertrouwensbeginsel niet meebrengt dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie; dat immers van een bestuur niet kan worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door zedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden; dat het middel gesteund op het vertrouwensbeginsel niet gegrond is;

Overwegende dat de verzoeker ook de schending van het rechtszekerheidsbeginsel aanvoert; dat uit het middel blijkt dat hij niet doelt op de materiële rechtszekerheid; dat deze schending derhalve samenvalt met het hiervoor onderzochte vertrouwensbeginsel; dat ook het rechtszekerheidsbeginsel vereist dat het bestuur handelt in overeenstemming met de geldende wettelijke en reglementaire bepalingen; dat om dezelfde redenen als hiervoor uiteengezet inzake de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel, het middel gegrond op voornoemd beginsel, wordt verworpen;”

Cass. 23 juni 2008, Arr.Cass. 2008, 1624, Pas. 2008, 1605, conc. DE KOSTER, P.: “De toepassing van het algemeen beginsel van het recht op rechtszekerheid kan onmogelijk voorrang krijgen op de toepassing van de wettelijke bepalingen.”

R.v.St. nr. 169.042 van 16 maart 2007:

“Dat de minister als orgaan van het actief bestuur er toe gehouden is de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet.”

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie heeft derhalve op rechtsgeldige wijze onderzocht of verzoeker voldeed aan art. 9bis Vreemdelingenwet. Uit de motieven van de bestreden beslissing — die hier als herhaald kunnen worden beschouwd — blijkt afdoende dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie alle door verzoekster ingeroepen elementen heeft betrokken in zijn beoordeling van de gegrondheid van verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis.

De benadrukt dat verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis heeft ingediend, zodat zij wist dat dit artikel 9bis zou worden toegepast, dat in een ruime discretionaire appreciatiebevoegdheid voorziet.

De gemachtigde diende verzoekster geenszins voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissing uit te nodigen teneinde bijkomende bewijzen voor te leggen van haar beweringen.

“Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt niet in dat een bestuur slechts een beslissing mag nemen nadat het aan een vreemdeling die verzocht om tot een verblijfgemachtigd te worden kenbaar heeft gemaakt dat een weigeringsbeslissing overwogen wordt en hem de kans gegeven werd nieuwe overtuigingsstukken te laten opstellen en neerleggen.” (R.v.V. nr. 55.587 dd. 04.02.2011)

De verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheids-, redelijkheids-, en gelijkheidsbeginsel inclusief.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de beginselen waarvan verzoeker de schending aanvoert. Terwijl de bestreden beslissing ten genoegen van recht is gemotiveerd met draagkrachtige motieven die de bestreden beslissing terdege ondersteunen.

Verzoekers beschouwingen falen in rechte en in feite.

Het enig middel kan niet worden aangenomen. “

2.3.1. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt in casu een onderzoek van de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij argumenteert in haar eerste middel als volgt:

“Ter motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 (en waarop verzoekster haar aanvraag destijds steunde) niet meer van toepassing zijn ingevolge de arresten van de Raad van State van respectievelijk 9 december 2009 en 5 oktober 2011 waarbij voormelde instructie werd vernietigd.

Deze stelling is onjuist.

Waar de Raad van State bij arrest nr. 198.769 dd. 9 december 2009 de instructie inderdaad vernietigde, heeft dit de Dienst Vreemdelingenzaken er niet van weerhouden om de inhoudelijke criteria van deze instructie onverminderd te blijven toepassen, zij het dan in het kader van de discretionaire bevoegdheid die inzake de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is toegekend aan de bevoegde Minister of Staatssecretaris.

Dit werd overigens telkenmale uitdrukkelijk vermeld in de beslissingen die de Dienst Vreemdelingen-zaken nam inzake regularisatieaanvragen die op de instructie van 19 juli 2009 werden gebaseerd.

Deze praktijk, waarbij de Staatssecretaris zijn wettelijke discretionaire beoordelingsbevoegdheid inhoudelijk vorm gaf door de criteria van de vernietigde instructie toe te passen, werd steeds aanvaard door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met het arrest nr. 215.571 dd. 5 oktober 2011 heeft de Raad van State hieraan een beperking aangebracht en geoordeeld bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van deze instructie als een dwingende regel worden toegepast, waarbij de Staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt en waardoor een voorwaarde wordt toegevoegd welke wettelijk niet is voorzien in art. 9bis Vreemdelingenwet hetwelk geen criteria bevat.

De juridische analyse welke de gemachtigde van de Staatssecretaris heeft vermeld als aanvang van de motivering van de bestreden beslissing is derhalve onjuist om minstens twee redenen.

Ten eerste werden de instructies van 19 juli 2009 door de Raad van State niet vernietigd door het arrest dd. 5 oktober 2011.

Deze vernietiging gebeurde reeds bij arrest dd. 9 december 2009.

Ten tweede wordt een verkeerde lezing gegeven van het arrest van 5 oktober 2011 aangezien de Raad van State geenszins heeft gesteld dat de criteria van de vernietigde instructie dd. 19 juli 2009 niet meer door de Staatssecretaris of zijn gemachtigde zouden mogen worden gehanteerd bij de uitoefening van de discretionaire beslissingsbevoegdheid, doch enkel dat deze criteria niet als een dwingende regel mogen worden gehanteerd waardoor de appreciatiemarge van de Staatssecretaris zou worden beperkt.

Zo kan in het vermelde arrest geen bezwaar worden gelezen tegen de toekenning van een verblijfsmachtiging omdat aan de inhoudelijke criteria van de vernietigde instructie zou zijn voldaan, nog tegen een weigering die ondermeer (doch niet uitsluitend) gebaseerd is op deze criteria.

Eenvoudigweg stellen, zoals de gemachtigde van de Staatssecretaris in casu heeft gedaan, dat ingevolge de aangehaalde arresten van de Raad van State de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn, is derhalve niet naar recht verantwoord.

Een beslissing welke uitgaat van een premisse die juridisch kennelijk onjuist is, wordt niet naar recht verantwoord en dient te worden vernietigd”.

Hieruit blijkt dat de verzoekende partij tot doel heeft een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen. Haar argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van het gegeven dat de instructie niet werd toegepast.

Er wordt gewezen op het arrest nummer 215.571, uitgesproken op 5 oktober 2011 door de Raad van State.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partij. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie. De verzoekende partij kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie hetzij het niet toepassen van voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de beoordeling van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 6 maart 2012, nr. 218.332).

Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat in casu dit geciteerd betoog van de verzoekende partij inzake de schending van de door haar aangehaalde bepalingen in het middel dat een toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

2.3.2. De verzoekende partij houdt in het tweede onderdeel van het middel voor:

“De bestreden beslissing is aangetast door manifeste tegenstrijdigheden.

Waar de gemachtigde van de Staatssecretaris in de eerste alinea van de motivering stelt dat de criteria van de vernietigde instructie dd. 19 juli 2009 niet meer van toepassing zijn (cf. eerste onderdeel), dient echter te worden vastgesteld dat hij de facto deze criteria wel (nog) toepast.

Met de bestreden beslissing wordt de aanvraag tot verblijfsmachtiging van verzoekster immers ontvankelijk verklaard en dit zonder dat zij bij haar aanvraag buitengewone omstandigheden aanhaalde welke in toepassing van art. 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet zouden wettigen dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België werd ingediend.

De bestreden beslissing stelt overigens ook nergens het bestaan van dergelijke buitengewone omstandigheden te aanvaarden.

Aangezien verzoekster haar aanvraag deed in het kader van de inmiddels vernietigde instructie dcl. 19 juli 2009 werd van haar ook niet vereist dat zij dergelijke buitengewone omstandigheden zou aanvoeren.

Het ontvankelijk verklaren van de aanvraag van verzoekster kan dan ook enkel mits toepassing van de principes van de vernietigde instructie dd. 19 juli 2009.

Deze instructie stond de aanvragers van een regularisatie immers toe een aanvraag in België in te dienen zonder opgave van buitengewone omstandigheden, hetgeen meteen ook de reden was waarom ze werd vernietigd door de Raad van State bij arrest dd. 9 december 2009.

Alhoewel in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de criteria van de vernietigde instructie niet meer van toepassing zijn, handelt de gemachtigde van de Staatssecretaris op een met deze stelling onverenigbare wijze door de aanvraag van verzoekster ontvankelijk te verklaren.

De beslissing die is aangetast door dergelijke manifeste tegenstrijdigheid is niet naar recht verantwoord en dient te worden vernietigd.

Daarenboven valt moeilijk te verantwoorden dat de criteria van de vernietigde instructie nog wel zouden gelden m.b.t. de beslissing over de ontvankelijkheid van de aanvraag, doch niet meer inzake de gegrondheid ervan.

Een andere tegenstrijdigheid in de bestreden beslissing dient te worden vastgesteld bij lezing van de laatste alinea van de motivering.

Inzake de door verzoekster aangehaalde economische toestand in haar land van herkomst stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris dat de loutere vermelding van deze problemen niet volstaat om als "buitengewone omstandigheid" aanvaard te worden.

Uit deze bewoordingen moet aldus worden begrepen dat het onderzoek van de gemachtigde van de Staatssecretaris betrekking heeft op het onderzoek naar het al dan niet bestaan van "buitengewone omstandigheden" in de zin van art. 9bis § 1 van de Vreemdelingenwet en dus de ontvankelijkheidsfase betreft.

Eén en ander is echter manifest in strijd met de bewoordingen van het dispositief van de beslissing en waarbij de aanvraag van verzoekster reeds ontvankelijk wordt verklaard.

Een motivering (of beslissing) die aangetast is door dergelijke tegenstrijdigheid is niet afdoende of redelijk verantwoord.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd."

Hiermee bekritiseert de verzoekende partij het gegeven dat haar aanvraag ontvankelijk werd verklaard. Het ontvankelijk verklaren van de gedane aanvraag strekt de verzoekende partij tot voordeel. Derhalve heeft zij geen belang bij deze grief. Ten overvloede kan uit de bestreden beslissing niet afgeleid worden dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond zodat uit de bestreden beslissing evenmin blijkt dat het ontvankelijk verklaren van de aanvraag voortvloeit uit de toepassing van de voornoemde instructie. Uit de laatste paragraaf van de bestreden beslissing die handelt over de economische malaise in het land van herkomst blijkt enkel dat dat gegeven geen buitengewone omstandigheid is. Dit motief is overtollig, derwijze dat de kritiek hiertegen gericht niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.3.3. In een derde onderdeel bekritiseert de verzoekende partij het motief van de bestreden beslissing dat stelt: "Wat de lokale verankering van betrokkene betreft, met name dat zij volkomen geïntegreerd zou zijn, een studio huurde, Nederlands leerde, werkbereid is en een arbeidsovereenkomst voorlegt, een vrienden-en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Zij heeft immers geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om haar verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat zij nu geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van haar eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mevrouw onmogelijk een grond tot regularisatie vormen."

Het onderdeel luidt:

"De gemachtigde van de Staatssecretaris overweegt in de bestreden beslissing dat de integratie en aangehaalde elementen van lokale verankering van verzoekster onmogelijk een grond tot regularisatie kunnen vormen.

De reden daarvoor is volgens de bestreden beslissing dat verzoekster zelf verantwoordelijk zou zijn voor de aangehaalde situatie, zij geen enkele verblijfsaanvraag zou hebben ingediend om haar verblijf te wettigen en zij zich bewust genesteld heeft in illegaal verblijf zodat het feit dat zij nu geïntegreerd zou zijn louter het gevolg is van haar eigen houding.

Deze overwegingen zijn gesteund op een manifest onjuiste vaststelling van de feiten, minstens een verkeerde beoordeling ervan.

Het is ronduit onbegrijpelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris durft te stellen dat verzoekster "geen enkele verblijfsaanvraag" zou hebben ingediend, terwijl de bestreden beslissing precies betrek-

king heeft op de dd. 14 december 2009 door verzoekster ingediende verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

In de aanhef van de bestreden beslissing wordt overigens uitdrukkelijk verwezen naar “de aanvraag om machtiging tot verblijf d.d. 14.12.2009 en de aanvulling d.d. 18.12.2010” ingediend door verzoekster.

Het door de gemachtigde van de Staatssecretaris aangewende motief mist aldus elke feitelijke grondslag.

De overweging dat verzoekster zich bewust zou hebben genesteld in illegaal verblijf en dat om die reden de daaruit volgende mate van integratie geen grond voor de toekenning van een verblijfsmachtiging kan vormen, miskent de realiteit welke aan dit dossier ten grondslag ligt.

Eerste vaststelling hierbij is dat verzoekster haar aanvraag tot verblijfsmachtiging reeds indiende in december 2009, meer dan twee jaar voor de bestreden beslissing.

Zij deed dit overigens op een ogenblik dat de Belgische overheid zelf door het uitvaardigen van de instructie dd. 19 juli 2009 en het zelfs ter beschikking stellen van typeformulieren om in dit verband een regularisatie aan te vragen, illegaal in het land verblijvende personen als het ware uitnodigde om dergelijke aanvraag in te dienen.

Het feit dat verzoekster daarop is ingegaan, om zich in regel te stellen, kan haar dus moeilijk worden verweten.

Evenmin kan aan verzoekster worden verweten dat deze “regularisatiecampagne” vanuit zowel praktisch als juridisch-technisch oogpunt een toonbeeld van amateuristische improvisatie is gebleken.

Het is bezwaarlijk de schuld van verzoekster dat de uitgevaardigde instructie reeds voor het einde van de periode bepaald voor de indiening van de verzoeken op grond van duurzame lokale verankering werd vernietigd.

De beslissing van de toenmalige Staatssecretaris om het arrest van de Raad van State dd. 9 december 2009 quasi te negeren en onverminderd verder te doen door een invulling te geven aan zijn discretionaire bevoegdheid die, blijkens het arrest van de Raad van State dd. 5 oktober 2011, strijdig was met de terzake geldende wettelijke bepalingen, was ook niet de verantwoordelijkheid van verzoekster.

Het gegeven dat verzoekster meer dan twee jaar heeft moeten wachten op de bestreden beslissing kan evenmin aan haar eigen houding of handelen worden toegeschreven.

Weliswaar heeft verzoekster gedurende deze twee jaar op illegale wijze in het Rijk verbleven, doch dit slechts in afwachting van een naar recht verantwoorde beslissing over de aanvraag welke zij op volkomen rechtmatige wijze had ingediend.

Deze periode interpreteren als een zich welbewust “nestelen in illegaal verblijf” en daaraan zondermeer de verregaande consequentie verbinden dat geen rekening kan gehouden worden met de intussen gerealiseerde elementen van integratie en lokale verankering, geeft blijk van een manifest verkeerde beoordeling van de feiten.

Om deze redenen werd de bestreden beslissing dan ook genomen met miskennis van de zorgvuldigheidsplicht, minstens niet op redelijke wijze gemotiveerd, zodat zij dient te worden vernietigd.

Waar de verzoekende partij meent uit de bestreden beslissing af te leiden dat deze voorhoudt dat de verzoekende partij geen enkele aanvraag heeft ingediend terwijl de bestreden beslissing een antwoord biedt op de aanvraag, voorwerp van de bestreden beslissing, en aldus wel een aanvraag werd ingediend, is dit de evidentie zelve. Het blijkt duidelijk uit de bewoordingen van de bestreden beslissing dat geen andere aanvraag werd ingediend dat deze die het voorwerp is van de bestreden beslissing. Het komt de Raad voor dat de kritiek van de verzoekende partij berust op een (bewuste) verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Waar de verzoekende partij stelt dat het onjuist is dat het zich bewust nestelen in illegaal verblijf een reden tot weigering van de aanvraag om machtiging tot verblijf kan zijn, kan deze redenering niet gevolgd worden. Het komt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in zijn ruime discretionaire bevoegdheid toe te oordelen of het lange verblijf van de verzoekende partij op illegale wijze de toekenning van een aanvraag om machtiging tot verblijf verhindert. Dienaangaande wordt erop gewezen dat de verzoekende partij in het verzoekschrift onder “2. Retroakten en feitelijke gegevens” uitdrukkelijk stelt dat zij wist dat zij zich allereerst zo grondig mogelijk in de Belgische samenleving en cultuur diende te integreren alvorens een verzoek om verblijfsmachtiging enige kans op slagen zou hebben. Hieruit blijkt dat de verzoekende partij bewust op illegale wijze verbleef en integratiepogingen ondernam alvorens een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, zoals terecht in de bestreden beslissing is omschreven. Het gegeven dat de bestreden beslissing pas in 2011 is genomen doet hieraan geen afbreuk. Er kan geen verkeerde feitelijke beoordeling worden vastgesteld. Dit motief toont geenszins aan dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze is genomen. Dit onderdeel is ongegrond.

2.3.4. De verzoekende partij betoogt in het vierde onderdeel:

“De verwijzingen van verzoekster m.b.t. de economische malaise in haar land van herkomst worden door de gemachtigde van de Staatssecretaris afgewezen wegens gebrek aan bewijs.

Waar deze vaststelling op zich wellicht juist is, wordt er echter ten onrechte aan voorbijgegaan dat verzoekster haar aanvraag tot verblijfsmachtiging destijds indiende onder verwijzing naar de criteria van de vernietigde instructie dd. 19 juli 2009 en welke slechts het bewijs van welbepaalde feiten en elementen vereisten.

Zoals afdoende ter staving van het derde onderdeel uiteengezet was verzoekster volkomen gerechtigd om dit te doen.

Meerbepaald mocht verzoekster erop vertrouwen dat de aanvraag welke zij indiende onder verwijzing naar de criteria van de vernietigde instructie dd. 19 juli 2009 ook volgens deze normen zou worden beoordeeld.

Door de aanvraag van verzoekster te beoordelen in het licht van andere criteria en daarbij te oordelen dat bepaalde elementen, die vreemd waren aan de criteria van de instructie dd. 19 juli 2009, niet door verzoekster worden bewezen, wordt dit rechtmatig vertrouwen beschaamd.

Minstens had de gemachtigde van de Staatssecretaris verzoekster dienen uit te nodigen om de nodige bewijzen voor te brengen, alvorens dit element aangaande de economische situatie in het land van herkomst te beoordelen.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken. (RvSt. 18 september 1984, nr. 24.651, R. W, 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W, Geschillen van Bestuur, 43)

De bestreden beslissing heeft derhalve de zorgvuldigheidsplicht geschonden en dient te worden vernietigd.”

De Raad wijst er op dat wat betreft de aangevoerde schending van de hoorplicht, die als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; I. OPDEBEEK, “De hoorplicht” in Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 206, 247). De bestreden beslissing betreft het ongegrond verklaren van een aanvraag om machtiging tot verblijf. Deze is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van de verzoekende partij, maar houdt een weigering in om een door haar gevraagd voordeel – m.n. de machtiging tot verblijf in het Koninkrijk – te verlenen. Te dezen kan de verzoekende partij niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren (RvS 21 september 2009, nr. 196.233). Voorts had de verzoekende partij ruim de gelegenheid voor het nemen van de bestreden beslissing bijkomende argumentatie aan de verwerende partij voor te leggen na de vernietiging van de voornoemde instructie, te meer zij werd bijgestaan door een raadsman.

Voor het overige dient te worden verwezen naar de behandeling van het eerste onderdeel van het middel. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

In de mate dat uit het onderdeel dient te worden afgeleid dat de verzoekende partij de schending van het vertrouwensbeginsel aanvoert, brengt dit beginsel niet mee dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, daargelaten de vraag of dit in casu voorhanden is, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden. Het onderdeel gesteund op het vertrouwensbeginsel is niet gegrond (RvS 4 maart 2002, nr.104.270).

2.3.5. Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN